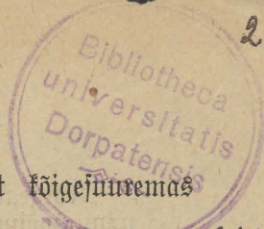

Sind 12 top.

Bibliothèque
universitaire
Dorpat

"Araandmine, äraandmine!" hüüdis abt kõigest suuremas hingeahastuses ja sõitles kõigest väest vastu.

Teine waga wend aga hakkas walju healega kirjendama. 91111

"Weel üks muuks, waga wend," hüüdis Rinaldo ja hoidis oma püstolit temale vastu, "ja teie olete üks jurma laps. Mina olen rõõwli pealil Rinaldo Rinaldini. kes jeda nalja tahab teha, et oma meestele püha hinge karjatse käest igawest õnnistust ja pattude andeksandmist paluda. Teie jaate jeda waewaks wõtma, ja mõned päewad minu juure wõderaks tulema, see on mägestikku sammuma. Teie moona woor aga saab minu meestest puutumata flooftrisse jaadetud. Sellepärast palun ma Teid ilmaajawiitmata wantrist maha astuda, ilma et meil selleks oleks tarwis wägivalda tarwitada."

Wähefe wastu punnimise peale astus waga herra ometegi wärisedes ja wabisedes wantrist maha. Mõlemad mungad jaiwad rõõwlikest oma wahale wõetud.

Selle peale kiskus Rinaldo paberi lehefeje omast tasku raamatust, kirjutas mõned sõnad jelle peale ja ütles:

"Nikolo, jina wõtad kümme meest ja wiid jelle moona woori ilma puutumata flooftrisse. See jedel aga anna ühe waga wenna kätte ja oota jelle peale wastust. Wastus peab aga filmapilk tulema. Kui mitte, siis tuled ja oma meestega filmapilk meie laagrisse tagasi."

Räff jai jedamaid täidetud.

"Pea!" hüüdis Rinaldo korraga, "ühe aami täie marja jahwoti peame meie oma keha karastamiseks ometegi kaasa wõtma, jeda saab jee auulik saatmine tõega wäärt olema."

Mõne minuti pärast läks Rinaldo oma meeste ja mõlema wangibega laagrisse, kuna Nikolo flooftri poole tõttas.

Kui woor sinna oli jõudnud ja wärawa kella jai tõmmatud; oliwad mungad peagi jalul. Nad arwasiwad omale jealt abti wastu tulewad, kellele nad rõõmuga wastu tõttasiwad. Wantrid weeresiwad wärawast sisse.

Nikolo jäi wärawa peale seisatama.

"Wanker on tühi, kus on kõrgeauuline?" kuulis ta korraga ahastawalt küsitama.

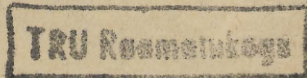
"Siin on selleks wastus!" hüüdis ta.

Mungad tormasiwad tema juure.

Nikolo andis jeda jedelit nende kätte.

Üks munk luges:

Rinaldo Rinaldini

„Kõrgeauline Wangolo abt on oma keldrimeistriga minu mõimu all ja käes. Ma nõuan jelle kõrge herra eest kümnetuhat tšehini lunastamise raha, mis niikohe jelle kirjakeste tooja kätte ära antud peab jaama.

Rinaldo Rinaldini.“

Üks karjatamine ja läbijegi rääkimine ja ehmatuse hüüded jäiwad jelle wastuseks.

Rööwolid astusiwad Nikolo märguandmise peale jedamaid munkade ette ja seadusiwad omad püksi otjad munkadele wastu rindu.

„Araandmine, äraandmine, oh püha Benediktus, aita meid!“ karjusiwad nad ehmatades.

„Kas Teie seda lunastamise raha mulle kohe wälja makstate; wõi ei?“ küsis Nikolo.

„Ei, ei, meie ei wõi, meie tohi seda mitte teha!“ jai ta wastuseks.

Üks sõnalausumata tõstasiwad rööwolid sealt kohe minema.

Mõned sajad sammud floostriist eemale, jättis Nikolo wits meest wahi peale ja käskis neid, et nad kedagi floostriist wälja ega sisse ei pidanud lastma.

Teistega läks ta ise laagrisse.

Selle wahpe peal oli juba ammugi päew kätte jõudnud.

Kui Nikolo tagasi oli jõudnud ja pealikule seda kõik teada annud, lasi see kõik rööwolid ringi astuda. Tema ise seisus wangis munkadega nende keskel.

„Altawerde, too paater Anselmo ja tema ilus saatjanna siia!“ käskis Rinaldo.

Mõne minuti pärast tuli waene munk oma saatjannaga sinna.

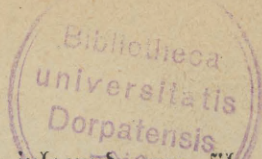
„Püha Benedikt, Anuntsiata —“ hüüdis abt korraga hirmsa ehmatusega, kui ta tüdrukut silmas nägema.

„Ah, wõi ka Teie tunnete seda wooruslikku damet, kõrgeauline?“ naeris Rinaldo.

Abt hammustas mokki, kuna ta wihasi waadet maha rututud paari peale heitis.

„Mis see peab tähendama?“ jai ta wiimaks sõna juhu.

„See peab niipalju tähendama, kõrgeaulik, et see wäike armastuse wääriline Anuntsiata, Teile ühte wäikest ninanipju see aeg on teinud ja ennast waga wenna Anselmoga sõbrustanud, kui Teie kodumäe ära olite, kas see ei ole nõnda, ilus Anuntsiata?“ ütles Rinaldo.

Tüdruk läks näusi weripunajeks, ega julgenud oma julgimigi enam üles tõsta ega jaanud sõnagi oma wabandamiseks wastata. Selgeste wõis jeda näha, kuidas abtil sellega tege-mist oli, et ennast rahulikult teha; wiha selle uue äraandmise üle oli aga sellegi poolest nii juur, et ta jeda dieti maha ei suutnud surudagi.

„Ärge endid selle üle nii wäga wihasstage, kõrgeauuline,“ naeris Rinaldo. „Anuntsiata tahab ju ta wahel wahetust saada —“

„Wait ja ärge teutage mind niipalju!“ hüüdis waimu-lit herra kõigesuurema wihaaga. „Ja sina, auutu, kuidas oled ja jiia jaanud selle — selle tüdrukuga?“

„Minu mehed wõtjivad neid metjast finni, kui nad mi-nenwal jüda wõ ajal metjas jalutajiwad,“ wasta Rinaldo paatri ajemel.

Abti wiha kaswas ühtelugu juuremaks.

„Kell kaheteistkümnne ajal — wõjse?“ kogeldas ta.

„Kõrgeauuline, ma tahtsin Anuntsiatat koju —“

„Ja, ja, see ilus lapsute oli tema juures pihtil käinud,“ wastas Rinaldo eksitaja pater Anselmo ajemel.

„Ilmkuulmata, hirmus, jähjärdune jõledus —“ pomises abt hammaste kiristamisega.

„Kas Teil tulewase ilma ja pühadega jeal ülewäl ka ühendust ja pühade osajamist on?“ küsis Rinaldo imetlewa pilkamisega.

„Hirmus inimene, metjaline, mis ja julged teha?“ hüü-dis abt. „Ära kutsu oma teutamisega taewa nuhtlust omale taela, ja patune, kuri inimene!“

„Ärge hädaldage niipalju, waga herra. Just sellepärast olengi ma Teil jiia toonud, et Teie meile meie patud peate andeks andma. Kõige esmalt aga andke selle häbeliku paarile nende patud ajalikult ja igaweste andeks. Tahate Teie jeda teha, kõrgeauulit?“

„Ei ilmaski!“ hüüdis abt.

„Ega Teie oma arwamise juure ometegi kindlaks ei wõi jäeda, et waadake ometegi jeda waga armastuse wäärilist tü-tarlast! järgmisel korral jaab ta ju jälle Teie juure pihtile tu-lema!“

Püha wiha oli nii wäga abti peale langenud, et ta üsna maha ähwardas kukkuda.

Ta tuius.

„Jõsep!“ hüüdis korraga wäike Anuntsiata ehmatades ja

largas tuikuja abti juure, nii et nad järgmisel filmapilgul ühe teise kaenlas lamasiwad.

Röömlite wali naer äratas neid aga peagi jälle meele-mõistusele.

"Saatanu patu uis — äraandjanna — ma olen kadunud!" hädas ahastaja abt tüdrukut omaist eemale tõugates.

Wend Anselmo tegi jelle juures wäga lollakat waimulikku nägu, kui ta jõllis filmadega oma ülemaat hingekarjast filmitjes.

"Noh, kas Teie siis niikuid weelgi jeda jõledat pattu, wend Anselmole ei taha andeks anda?" küsis Rinaldo pilkawalt.

"Olge wait ja laske mind jellest jõledast feltstonnast eemale minna!" ütles abt ennaist Rinaldo poole pöörates.

"Peagi, waga herra. Meie ootame aga ükfi Teie käsku, et Teie waga kloostri wennad joowitud lunastamise raha, Teie püha kere eest, ära wõiksiwad saata!" wastas Rinaldo.

"Uht lunastamise raha?" hüüdis abt rõõmu wärinaga. "Hea küll, jeda peate Teie niikohi saama! Kui palju nõuate Teie?"

"Kümmetuhat tšehhini!"

Uht tuikus ehmatuse pärast paar jammu tagaü ja ähwardas uueste ümber kukkuda.

"Si ilmaški, ilm kuulmata, hirmus!" pomises ta ahastawalt.

"Nii kuidas ise arwate. Ma ootan ja annaks jelleks weel kunni õhtuni aega, siis lähme meie teele ja wõtame Teid omaga ühes; jelle läbi aga tõuseb Teie lunastamise raha kahetordjeks!" ütles Rinaldo ja ennaist tüdruku poole pöördes, lisas ta sinna juure: "Ja sinul, ilusjal lapsel, on ka wähe lunastamise raha maksta, kui ja wabalt lahti tahad jaada!"

"Mina olen waene, kelle eest minu wanemad midagi ei wõi maksta," wastas noor tüdruk.

"Sü — aga kas ja mitte meie juure ei tahaks jäeda?" küsis Rinaldo järsku.

Uht kohkus jeda kuuldes kangeste.

"Jäe meie juure, ilus Anuntsiata," ütles noor Sebastiano temale kõrwa jisse fofistades.

Tüdruk näitas jelle üle järele mõtlema.

"Selleks on jul aega, minu laps!" ütles Rinaldo, kuna ta wenda feldrimeisfrit weini waati lahti käskis teha ja peefrid täis kallata.

"Teie aga andke jelleks käsku, et Teie wennad jeda lunastamise raha jia wõiwad saata!" ütles Rinaldo abtile.

Wihaga kirjutas paater Josef mõned read ühe paberi tükkide peale ja andis jeda pealiku kätte. See luges jeda oma rahulolemisjeks läbi ja saatis kümne mehe saatusel ära.

Küüd kutsuti ka naesterahwad sinna, kes nendega ühes hõmmiku einet võtšivad.

Anuntšjata tundis ennašt nende kolme naesterahwa hulgas peagi kui kodus olema, ja kui Rinaldo uueste wihast paater Josepit ja maharujutud paater Anselmot noffis, jofistas tüdruk hirmunult: „Oh Sumal, ta jaab jeda mulle hirmjaste kätte maksma!“

„Kes — kas jee waga abt?“

„Ja, ja, nemad mõlemad!“

„Siis jae meie juure!“

Sellega oli asi otjustatud, Anuntšjata läks naesterahwastega ühes telki, kui mehed asjata floostriist tagasi tuliwad.

„Ah, ah, haa, Teie mõju ei näita Teie waga wendade kohta kuigi juur olema, kuna nad Teie pühadusest ka liiga fuurt lugu ei näita pidama!“ naeris Rinaldo.

„Seda jedelit siin pean ma kõrge abtile andma!“ ütles kirjatooja jeda Rinaldo kätte andes.

Rinaldo filmitšes ja uuris jeda tüki aega. Ta ei wõinud aga sellest mitte aru jaada.

„Hee, wend keldrimeister, tulge korraš lähemale!“ hüüdis ta ennašt sisse kallaja munga poole pöörates, kes pool tühja waadi ääres istus, „ja lugege jeda kirja meile ette!“

Munk wõttis kirja ja filmitšes jeda natukene aega.

Dema jõllis näu peale ei ilmunud miski ärritust, kuna teina filmad aga jalalikult hiilgama lõiwad.

Rinaldo märkas sellest filmapilt, et jee paberi tükkene tähtsat sõnumit pidi warjama.

„Noh, et lugege siis ütsford!“ hüüdis ta walgult.

„Ma ei wõi mitte!“ ütles munk paberi lehkest uudishimuliku abti kätte ulatades.

„Tuhat ja tuline, nõnda ei olnud jee mitte mõeldud!“ mõirgas Rinaldo.

„Kiri jia!“ nende sõnadega kiskus ta jeda abti sõrmede wahelt ära.

See oli jeda aga juba läbi lugenud.

„Kas Teie jeda mulle heaga tahate ütelda, mis jelle peale on kirjutatud?“ küsis pealil weel kord mungalt.

„Ei, ma ei wõi jeda mitte ütelda!“ wastas jee kindlalt.

"Tuhat ja tuline, siis tahan ma sind selleks sundida!" hüüdis Rinaldo kurnalt.

Seal jostistas Altawerde temale mõned sõnad kõrwa jisse.

"Üsna õige?" vastas Rinaldo. "See, paater Anselmo, tulge lähemale ja lugege meie see kiri ette!"

Munk astus hirvitades lähemale ja filmitfes hoolega kirja siju. Tema filmad hülgašiwad.

"Lafete Teie mind siis priiks, kui ma Teile jeda awaldan?" küsis ta luurates.

"Anselmo, ära laſe ennast mitte ſaatanast hukutada! mõtle igaweſe hukatuſe ja põrgu tule peale!" hüüdis papp hoiatades

"Sinu elu peab ſulle kingitud ſaama ja ja ſaad pealegi kohe wabaks laſtud!" wastas Rinaldo hägedalt.

"Kes wõib jelle eest aga wastada?" küſis Anſelmo.

"Mina oma ſõna ja pealiku auu juures, mille eest ma kaſ oma peaga waſtan!" wastas Rinaldo.

"Hea küll, ſiis kuulg — — —"

"Anſelmo, ma nean ſind ära, kui ſa meid nii jöledalt ära annad!" kiſendas abt jurma ahaſtuſes.

"Teie äraneedmimine ei ſaa mulle juuremat häda tegema, waga paater Joſep!" hirwitas Anſelmo, "jeſt kui herrad rõõmlid jelle kirja ſiju teada ſaawad, ſiis ei ole Teie pea enam jugugi teha otſaſ julge!"

Abt kippus ära mineſtama, kuna wend ſeldrimeister wiha ja põlgtuſega wenna Anſelmo peale waataſ.

"Lugege, paater Anſelmo!" mina pean oma ſõna!" hüüdis Rinaldo hägedalt.

Anſelmo luges: "Olge mureta, Kõrgeauuline, meil on korda läinud, ühte käftjalga Mangolo ſaata, ja teiſt lähema kindluſeſſe; enne kui päike looja lähed, olete Teie prii!"

"Et waata aga, kui ilmatargad need waſad mungad on!" ütles Rinaldo naerdes. "Noh, eſs waatame järele, kaſ meie jeda nõu mitte tühjaſ ei wõi teha. Mehed tulge ſiia!"

Rõõmlid koguſiwad endid uueſte oma pealiku ümber koſku.

"Selſtimehed, ma olen teile uuſi riideid lubanud mureta jeda. Selleks peab riſas Mangolo abt meie raha andma. Meie oleme jeda herrat auulikul wiſil wangi wõtnud, milleks ma tema lahti laſtniſeks kümmetuhat tſehhini lunastamiſe raha nõuan. Moona woori oleme meie õiglaſelt flooſtriſſe ſaatinud, mida meie ei tarwita, jeſt et meil aga üksnes raha

tarmis on. Wastu õhtut saame meie sõdatitest ümber piiratud, kus häge wõitlus jaab tulema. Tahate teie wõidelda?"

"Meie oleme jelleks walmis!" kõlas wastus otsegu ühest juust.

"Ma tänan Teid minu armjad jeltfimehed, aga ma ütlesin, Teile juba, et jelle juures ükski inimene oma elu ei pea kaituma; meie ei saa mitte wõitlema, kuna ma jelleks aga teist teed saan leidma, et jeda lunastamise raha kätte saada.

"Wend feldrimeister ja wend Anselmo astugu ette."

Mõlemad mungad astusiwad pealiku ette.

See ütles edasi rääkides: "Teie, paater feldrimeister, olete üks auus ja tubli mees, Teie ei ole oma waga ülemat tarjast mitte ära annud, jeda ma kiidan, milleks Teie ka wabalt ja ilma miski wigata, oma ülemaga meie juurest wõite lahutada, niipea kui see lunastamise raha wälja jaab makstud. Sina aga, petis koer, kes ja oma peremeeft ilma miski hädata ära andsid, et aga oma nahka peasta, pead mind jelleks aitama, et meie oma eesmärgile saame. Edasi, wõtke ja hoidke jelle poisi jesse mõlemad käed kinni!"

Rööwolid täitsiwad jeda kustu filmapill.

"Araandmine, Teie olete mulle tõutanud minu elu ja priiust — —"

"Wait, auutu kelmi, jinu elu peab julle ka kingitud jaama, jest et meie jinu kelmi teu läbi omale kasu tahame jaada. Kus on Peppi?"

Rutjutaw astus ette.

"Edasi, jeltfimees, lõika jelle kelmi mõlemad kõrwad maha — aga hästi pea ligidalt!"

Hädaste oli see käst aga antud, jeal tõmmas ka Peppi kohe nua kätte.

Munk hakkas hirmjaste ksendama ja katjus ennaft nende käte wahelt lahti rabeleda.

Rööwolid hoidsiwad teda aga kõwaste kinni.

Peppi astus lähemale ja minuti aja pärast oli munk kõrwadest ilma.

Rööwolid naersiwad; abt aga waatas kohkunult kõrwuta, merise Anselmo peale.

"Siduge jelle kelmi haarwad kinni!" ütles Rinaldo edasi rääkides. "Teie mehed aga, kes juba flooftris olete käinud, wõtke need mõlemad kõrwad ja wiige ülesse flooftri, üteldes: „Kui nad mitte filmapill jeda raha wälja ei masta, siis jaadan ma ühe tunni jookjul kõrgeauuliku abti pea mõega otjas

nende kätte. Teie paater Josef võite neid jõnu ühe kirjaga neile kinnitada!"

"Elagu meie pealik!" hüüdsivad rõõvlid hõisates.

Rinaldo aga andis käega märku waitolemiseks ja astus kõrwale.

Need kümme meest aga läksivad pater Anselmo kõrwalega sealt kloostris poole minema.

Mähärdufi ahastuse minutiti küll waga abt jee aeg mööda saatis, jeda mõib iga mõtleja isegi juba arvata; et selle rõõvli pealikuga mitte nalja ei olnud heita, oli ta juba oma filmaga näinud. Ja siiski tundis ta omas südames selle inimese wastu suurt osawõtumist ja lugupidamist, millest ta isegi aru ei võinud saada, millest jee tuli. See oli temale aga selge, et temal mitte ühe igapäewase inimesega tegemist ei olnud.

Rinaldo oli jee aeg naesterahwaste juure läinud, kes sellest kõigest midagi kuulnud ega näinud ei olnud.

Tundi aegagi ei olnud veel sellest jaadik mööda jõudnud, kui Mikolo juba selle jõnumiga tagasi tuli ja tema ette astus, et praegu lunastamise raha sinna pidi toodama.

"Wäga hea, et selleks juba kõrwad on aitanud," ütles ta ja läks Mikolo järel rõõwlite juure.

Seal võttis ta raha wastu, kirjutas tunnistuse tähe ja andis jeda abti kätte.

"Noh, kõrgeauuline, meie asjad on sellega diendatud. Et ma Teie eest mitte vähem lunastuse raha ei võtnud, tuleb Teie juure ja püha wäärtuse peale arvata. Müüid tahan ma Teid ka auu saatusjega koju tagasi jaata. Wenna Anselmo edespidiist karistust jätan ma Teie juure tarkuse hooleks. Ühte head nõu aga palun ma Teid minu poolt siiski lahkest kuulda võtta. Armastuse asjus olge edespidi hoopis ettewaatlikum, et Teie jeda oma waga wendadega pooleks jägama ei hakka. Peale selle soowin ma Teile head elu ja veel paremat käekäiku, mille juures ma Teid alati armastusega palun minu peale mõelda, kui Teile meie tänane lugu aga ilal meelde juhtub tulema. Ja et Teie jeda ka otsekohelise ja õiglase südamega teeksite, siis palun ma jeda alandlikult andeks, kui ma Teid kuidagi moodi pahandanud ehk tülitanud olen, mis selle juures mitte hädaste tarwis ei oleks olnud!" ütles Rinaldo ja kirjutas abtile kätt.

See ei liigutanudki ennast.

"Noh, Teie ei taha siis mulle oma andeksandmist ega õnnistust mitte anda?" küsis Rinaldo.

"Teie olete üks õel pilkaja kelm!" vastas abt.

"Just sellepärast waga ija, palungi ma omale ja oma meestele Teie pühalikku õnnistamist. Ma ei wõi jeda nüüd enam teistiti teha, mis mulle miski hinge rahu ei saaks andma, kui Teie mulle ilma andeksandmata ja õnnistamata siit lahkuksite, Teie jaate meile oma armuliku andeksandmist ja õnnistust jedamaid kuulutama ja wäljajägama, eks ole tõsi?"

"Ei ilmaski, häbemata, kõlwatu inimene!" hüüdis abt kindla waimustusega.

"See teeb mulle minu ja Teie poolt wäga suurt kahju! sest siis olen ma Teid weel sunnitud oma juures hoidma ja mägestiku kaasa wõtma, nii kaua kui Teie oma meelt jaate muutma ja meid oma püha andeksandmise õnnistamisega õnnistama!" vastas Rinaldo külmalt ja pööras ennaft teisjale.

"Inimene, kõige pühade nimel, Teie olete üks hirmus hinge piinaja, pidage oma sõna ja laske mind rahulikult siit ära minna!" hüüdis abt tema käewarrest kinni wõttes.

"Esiteks andeksandmine, siis wabaks lastmine!" jai ta wastuseks.

"Kuiidas wõin ehk tohin ma ühe jähärduise pilkajale ja kurjategijale andeks anda ja teda weel pealegi õnnistada! Mees, kas Teie selle peale ei mõtlegi, et Jumala nuhtlus jelle juures Teie peale langeb? pöörake oma kurja tee pealt ümber, kahetsege oma pattu ja parandage meelt, siis jaate Teie rahu ja andeksandmist leidma," ütles abt pühaliku filmadega ülesse taewa poole waadates.

"Tahate Teie meile oma õnnistamist jägada ja wabalt oma teed minna? wõi tahate Teie meiega kaasa tulla? walitsege!" ütles Rinaldo karmilt.

"Ma ei wõi, ma ei tohi jeda mitte teha!"

"Edasi, wahid, tulge oma kohtadelt ära, meie hakkame minema!" kamanadas Rinaldo kaskiwalt.

Abt ringutas käja ja pomises sajatamisega läbi hammaste. Seal astus wend feldrimeister tema juure ja sõjistas pool jalaja:

"Kõrgeauuline, heidke alla ja andke järele ning täitke selle häbemata soowi. Teie õnnistamine aga saab temale aruandmiseks, sest et see wäewallaga on jõundinud!"

Abt mõtles pisut ja ütles siis, kui nägi, et mehed tõega

endid jealt äraminekule seadsiwad: „Sul on õigus, wend; kutsu jeda inimest siia ja ütle temale, et ma selleks walmis olen.”

Munk läks ja ütles pealiskule abti otsust.

Naerdes kuulis Rinaldo jeda awaldamist, mis peale ta rõõwliid ette lasi astuda ja abti sinna tuua.

„Teie olete siis walmis, meid õnnistama, waga isa?” küsis Rinaldo jõbralikult.

„Jah, aga ma manitsen Teid siiski jeda kurja ja pattu elu maha jätta.

„Hea küll, küll meie selle üle pärast rohkem järele mõtleme!” wastas Rinaldo.

„Ja teieks nõuan ma Teid jeda pattu jisse langenud tüdrukut wäljaanda, et ta oma pattu mõiks kahjatseda ja teiega ühes igaweste hukka ei läheks.”

„Ja kõige pealt Teie juure pihtile tuleks — kuidas?” küsis Rinaldo naerdes.

Abt pööritas filmi ja pani käed risti rinna peale.

„Ei, ei, kõrgeamulid! Anuntsiata on juba ükskord kurati kaenla jooksnud, ehk palju enam neist waga ja püha pihti isadeist eksiteele müüdud, ta on sellepärast juba ammugi woorusliku elule kadunud. Teie mõtte jeda aga tema enese käest järele küsida, kas ta Teiega ühes tahab tulla?”

„Ei, ei, mitte meiega!” hüüdis abt kähku wahele. „Küllap ta isegi oma koju oskab minna!”

„Hea küll, siis ärge tema pärast enam muretsege!”

Hammaske kiristamisega pidi ka abt siin järele andma.

Südametäiga kuulutas abt rõõwlitele esmalt pattude andeksandmist ja siis igawest taewa õnnistust.

„Soo, nüüd mõine meie rahuga üksteistest lahkuda!” ütles Rinaldo, mis peale ta mõned mehed oma seast wälja walitjes, kes neid kolme munki kloostrisse läksiwad saatma.

„Laske omad juuksed nüüd hästi pikkaks kaswada, paater Anjelmo, siis ei saa Teist ükski aru, et Teie üks mops olete!” ütles Rinaldo temale käega õla peale koputades.

„Teie olete elus kurat ise!” kiristas Anjelmo.

„Ma soowin teile kloostrisse palju õnne ja rõõmu!”

Umbes tunni aja pärast mindi juba teele.

Rinaldo aga oli enne jeda Roja ja Altawerdegaga tiif aega elawas jutuaajamises, millest isearanis Roja elawalt osa wõttis. Näitas, kui ei oles ta sellega esmalt hästi nõus olnud, mis pealisk tahtis. Pittema läbirääkimise järele aga näitas ta sellega siiski rahule jääma. Rinaldo kallistas ja juudles teda,

Jiis hakkasivad naesterahwad mitme rõõwli jaatusel jaalt kõige-
esmalt minema.

Teiste rõõwlitele aga ütles Rinaldo, et ta meeste üle-
waatus ja juhatus kolmeks päewaks Altawerde kätte annab,
jest et kuhugi wälja olla tarwis jõita.

Kui teised rõõwolid jaalt ära olivad läinud, läks ka Ri-
naldo, Lodowiko ja Alwonsoga, jaalt teele.

Nad pöörasivad aga hoopis teise külge.

Selforral trehwasivad Guijeppo, Peppi ja Blamingo
juust ühes troppis olema.

Rõõwolid läksiwad üksteisest kaunis lahtu, üksnes need
kolm ülewal nimetatud meest hoidsiwad endid kokku.

„Ütle mulle ometegi, Peppi, mis pealif sulle jiis midagi
head ütles, kui meie kodunt wälja tulime?“ küsis Guijeppo.

Peppi läks näust wiha pärast üsna punaseks ja ajas käed
ruijatsse.

„Noh, ja ei näita selle üle jugugi rõõmus olema!“ nae-
ris Guijeppo.

„Küll ma seda temale ja Rojale weel meeles jaan pi-
dama!“ pomises Peppi.

„Kust Rojat?“

„Ja muidugi! ma tahtsin temale ühte muju anda — ja —“

„Ah, ah, haa, ja see hani ütles seda jälle pealifule!“
ütles Blamingo naerdes wahela.

„Ja mis ütles see — see — pealif sulle?“ päris Guijeppo.

„Ta ähwardas mind!“ pahwatas Peppi korraka.

Guijeppo filmitjes küsides seltsimehe otja.

„Ja see wihasab jiis sind nii wäga?“ ütles ta pool
küsides.

„Kurat, wõi weel mitte? jähårdune poiji jõmbikas —“

„Sst — st — mitte nii waljusti!“ maenitjes Blamingo.

„Ja sinu timuka amet oli ju üsna korra pärast?“ plah-
watas Guijeppo korraka naerma.

Peppi wiskas rääkija peale wihasid pilku.

„Kas meie mitte wihma käest räästa alla ei ole jattu-
nud?“ küsis ta kawala luuramisega.

Ta ei jaanud miski wastust.

„Mina omalt poolt arwan, et meie nüüdne pealif meiega
pijut hullem jaab ümber käima, kui must kurat!“ ütles ta edasi
jõnades. —

„Kui meie seda enestega lajeme jündida.“ pomises Peppi.

"See tüdruk on aga tõega nii ütle mata ilus!" ütles Guijeppo Peppit kõrwalt luurates.

See hoop mõjus.

"See oleks just weşi minu westile, Peppi?"

"Wõtku mind kurat ise, kui ma jeda temale mitte kätte ei peaks maksuma!" wastas see.

"Kas ilusa Nojale tahad ja jeda siis kätte maksta, et ta sinule muju ei annud?" küsis Guijeppo teist taga õsfitades.

Peppi ei lausunud sõnagi.

"Ja millega ehk kuidas tahad ja jeda siis kätte maksta?"

"Älle ei saanud ta miski wastust.

"Edespidi ei saaks ja temale kordagi enam muju andma, kui ta jeda kas küll ise tahaks, eks ole tõsi?" naeris Guijeppo.

"Kurat, Guijeppo, ära pilka ega ärrita mind nii palju!" hüüdis Peppi. "Ma wammun, jeda tüdrukut pean ma omale saama!"

"Tasa, tasa, sõbrakene, ta on pealiku jägu!" ütles Guijeppo, "kas ta jeda julle ju ei ütelnud?"

"See kord küll!" urises Peppi.

Nüüd tuli pitkem waheldus. Rööwolid sammusiwad sõnalausumata ühe teise kõrwas edasi. Nad näitasiwad jügawa järele mõtlemisele olema langenud.

Wiimaks aga katkestas jällegi Guijeppo jeda piimliku wait olemist ja pajatas pomisemisega:

"Kas peame meie julle jelleks abiks tulema?"

Peppi filmitjes küsides jeltjimehe otja.

Nüüd muutis Guijeppo oma healt hoopis teiseks, andis Peppile kätt ja ütles: "Minul on seesama mõte ja nõu mis sinulgi, Peppi, ja wõid mind julgeste usaldada, ma saan julle jelleks abiks olema!"

Nüüd julas nende jutt jala jofistamiseks. Mis need metslikud mehed siin nii jalakifult ja hägedalt üheteisega rääkisiwad, ei olnud muud, kui äraandmine ja mõrtjuka töö nõu.

Nende näud hiilgasiwad ja filmad wälfusiwad, nii et nad jelleks jeda kõige mõnufamat ja paremat abindu näitasiwad olema leidnud, kuidas jeda kõik kätte maksta, millega nad Riinaldot oma wastu arwasiwad olema efinud.

Peagi jeltjisiwad nad teiste hulka ja sammusiwad nendega naerdes ja lauldes ühes ülesse mägede poole.

Peppi näitas jelle üle ijeäranis rõõmus olema, kuna nende eestwedaja wait olles nende kõrwas jammus, kes wahete

mahele uurivat pilku Peppi peale viskas, mis juures tema nägu iga kord pilve läks.

Alles hilja õo peale jõudsiwad nad oma pealaagrišje jälle tagasi.

Altawerde tegi kõik nõndawiisi, kui Rinaldo teda oli kästinud.

Roja telgi ümber jai kasksteistkümmend wahti seatud.

Raheteistkümmes peatükk.

Peasetungimine.

Kuna õelus ja äraandmine pealiku ja tema ilusa armu-
seje wastu hõõgas, oli see oma seltsimeestega ühes wäikešes
külas Mangolo juures, ega aimanud jellest kurjusest midagi,
mis tema seljataga sündis.

Seal wõis waewalt kaskkümmend wiletšat hurtšikut olla,
millest see küla koos oli, mille elanikud karjatšed ja klooštri
päiwilised oliwad. Neil oli raste töö ja elasiwad kõigesuure-
mas waesuses. Kõige jelle juures oliwad nad rahul ja rõõm-
jad. Üksnes omast ülewaatajast, kes üks õel ja kiffja ini-
mene, olešsiwad nad heameelega lahti tahtnud jaada.

See ülewaataja, üks kondiline lahja, pikk kolakas, kešmiše
eluaastates mees, jai abtiga hästi läbi, nii et waestel küla
elanikutel lootust ei olnud temast lahti jaada.

Alles weel eile oli ta abti poolt tänatud jaanud, et ta
kõikis hoolas ja klooštri kasušid silmas pidanud.

Ta oli jellega weel tooremaks ja õelamaks läinud ja weel
täna alles ühte kuulmata kurjušt korda jaatnud, mis jelleks
Rinaldole põhjušt siin wiibimiseks andis.

Meie leiame teda ühes maejões hurtfikus, ühe haige mehe ajeme ees istuma, kelle pea linnajõe fidemega kinni on siutud.

Demal ümber wiibivad naene ja kuus last.

Kuna naene aeg ajalt oma filmi kuiwatab, on lastel jellega tegemist, et oma nälga kustutada, kuna nad wahel tänuksult omad silmad jelle uhke herra peale lööwad, kes neile oma teenriga on lastnud toitu tuua.

"Wõi Teie mees oli siis juba raskest haige, kui ametnik teda sundis jeda raskest tööd tegema?" alustas Rinaldo juttu.

"Demal käis just töbi peal ja ei wõinud kõigeparema tahtmise juures mitte tööle minna!" wastas naene kurnwalt.

"Ja jelle pärast löi teda siis ülewaataja?"

"Üksnes jellepärast!"

"Mitspärast ei lähe teie siis jelle koha pealt mitte ära?"

"Herra, meil on siin ometegi jee hurtfik ja kõige tarwilejem toidu moon. Ja kuhu peatjime meie ka siis minema?" wastas naene kurnwalt.

"Maailm on juur!" wastas Rinaldo.

Naene wiskas tähenduse pilgu oma laste peale, mida Rinaldo ka koha mõistis.

"Mitspärast ei kaeba Teie jelle üle kohtuse ülewaataja peale abti juures?"

Naene õhkas ja sojistas: "Just jellepärast, et minu mees jeda tegi, on ta ülewaataja ja kõrge abti wiha alune!"

"So, so, jee on üsna ilus!" teie olete siis otse nende waga munkade pärisorjad!" ütles Rinaldo pahajelt.

"Oh, herra, jee on kord küll, mida enam teijeks ei wõi muuta!" õhkas naene.

"Koh, ma tahan jelle walju walitsejaga korrats jelle üle rääkida!"

"Sumala pärast, herra, ärge andke meid ära!" palus naene ahastawalt.

"Kätte jeda asja aga üksnes minu hooleks, minu nimi jaab teda juba pisut õpetama ja wähe taltsamaks tegema. Tulewikus ei jaa teil jähärduste asjade üle enam asja kaebada olemas. Abt on mind juba tundma õppinud!"

Nende sõnadega tõusis ta üles ja ütles weel edasi kõneledes: "Oma mehe pärast ei ole Teil sugugi tarwis mures olla, sest jee et haaw kardetaw ei ole.

Siin teile jelleks raha, et ta temale sojutawamat toitu mõite muretjeda. Ja ma ütlen teile jeda kindla sõnaga, et

Teie iga kuus ühte jähärduft abiraha oma walitseja käest jaate saama."

Naene ei juutnud jeda milgil kombelgi uskuda, milleks ta ka uskumata nägu tegi.

"Teie lapsed ei saa enam nalga kannatada, selle peale annan ma Teile oma jõna! elage hästi ja ärge olge selle üle sugugi kae wahel, küll see lugu kõik paraneb!"

"Herra, Teie räägite jeda nii kindlalt ja julgelt, et ma jeda juba uskuma pean!" wastas naene hoopis fergema südamega.

"Teie mõite jeda julgeste uskuda, mida Teie peagi ka kuulda ja teada peate saama."

"Oh, herra, kas Teie mulle oma nime mitte ei mõiks nimetada, et ma Teie eest ometegi paluda mõiksin, palus naene peale ajades.

"Minu eest paluda?" pomises Rinaldo pikkamisi wärisewa huultega. "Noh, tehke minu, kui ühe tundmata inimese eest siis palwet, kui Teie jeda tahate!"

Naene käis aga ühtelugu tema peale.

"Kas Teie mulle jeda lubate tõutada, et Teie ka siis minu eest jaate paluma, kui ma Teile oma nime olen nimetanud?"

"Jah muidugi, herra, kõigest südamest tõutan ma jeda teha!"

"Teieks ei tohi Teie jeda kellegilegi itelda!"

"Mina saan jeda üksnes oma teada pidama, kui Teie jeda käsitate!"

"See on minu kindel tingimine, muidu ei saa Teie minu nime mitte kuulda!"

"Ma jäen waid kui haud, herra!"

"Minu nimi on Rinaldo Rinaldini!"

Naene ehmatas ja kookus selle üle fangeste ära, kuna lapsed hulgudes ja ksendades plüsti kargasiwad.

Rinaldo wistas kurwa waadet kogu selle hädadleja jalga peale.

"Sina oled rumalaste teinud, pealik," ütles Lodowiko pool fofistades.

Rinaldo ei laujunud selle peale jõnagi, waid jundis oma feltjimeest ähwardawa waatega wait jäema.

Ma näen, misjuguft ehmatuift Teile minu nimi juba teeb; mis olete Teie siis minuift juba kuulnud?"

Naene wärijes kõigest kehast ja wastas wiimaks pitkamisi: „Oh, hirmsaid, wäga hirmsaid asju!”

„Ülewaataja rääkis teist, kui kõrge auuline abt siit läbi läks. Ta armas, et Teid aga peagi kinni jaab wõetud!”

„So, so,” naeris Rinaldo, „Teie ülewaataja peab siis üks wäga hakkaja ja julge mees olema! mida ta ka Teie mehe wastu ni mehiselt on üles näitanud. Noh, armas naene, wõtte jeda raha, rawitsege oma meest ja ärge mõtelge minuist mitte nii pahaste, kui — kui teie walitseja ja ülewaataja. Teie eest palwe peale ei tohi ma nüüd muidugi enam mõelda?”

„Aga, miks mitte — herra! Teie — Teie olete meie wastu nii ütle mata armulit ja — helde — —”

„Wäga hea, et tehke siis jeda. Aga nüüd pidage jellest kõigest juud, vähemalt kolmeks päewaks!”

Nende sõnadega astus ta hurrifist wälja, kargas hobuse selga ja ratsutas ülewaataja maja ette.

Sinna jõudes kargas ta hobuse seljast maha ja astus ülewaataja tuppa, kuna tema mõlemad seltsimehed wälja jäiwad.

Siit leidis ta ülewaatajat ja ühte munku ühe laua äärest istumast, kes teda walju karjatamisega wastu wõtsiwad.

Munk oli ehmatuse pärast püsti karganud ja silmitses oma klaasi farnatjeks muudetud filmadega pealiku otja.

„Püha Benediktus, see on ju see rõõwel!” sai ta wiimaks sõna juust.”

Nüüd kargas ta ehmatand ülewaataja püsti ja seisis wärijewa põlvedega kardetawa rõõwli pealiku ees.

Munk oli abti äpardust waewalt lõpetanud jutustamast.

„Zäege aga rahulikult istuma, mul on üksnes ülewaatajaga paar tõist sõna rääkida. Mida warem meie sellega walmis saame jeda parem on see mulle ja ka teile!” wastas Rinaldo rahulikult lähemale astudes.

„Mitte üks samm kaugemale, rõõwel, wõi ma põnnutan sind kui koera jurnuks!” hüüdis korraka ülewaataja, ülesse jena peale filmitjes, kus üks wana plüistol rippus.

„Zäe rahulikult istuma, kui ja oma sõjariista ulatad wõtma, tantjib sinu peaaiju mööda tuba ringi!” hüüdis Rinaldo oma plüstolit ametniku nina all hoides.

Mees läks näust furnu karwalitjeks. Ta jurus filmad tahtmata kinni, et jeda mõrtsuka tapuriista ei pidanud nägema.

Rinaldo wilistas tasakesti.

Zärgmijel filmapilgul astus Lodowiko uksest sisse,

„Meie jutt jaab lühikene ja kaunis põnew olema!” ütles

Rinaldo meeste juttu alustades, „jest et mul jelleks palju aega ei ole raisjata. Teie saate jeda juba muidugi kuulnud olema, et abti kloostri kassa hulga raha on pidanud kautama. Niiüd peate Teie jeda jellest ülesõhtu rahast jälle täis täitma. mida Teie siin kõrwale olete toimetanud, et kloostert ja neid wae-seid töö inimesi petta.“

Kõhtunud ülewaataja istus ahastades tooli peal; ta ei suutnud jelsilmapiilgul jelle peale enam wastatagi.

„Lodowiko, siu tema käd kinni!“ käskis Rinaldo,

Niiüd aga, kus rõõwel tema poole lähenes, tuli uus elu temasje.

„Tagasi, jee on üks fuur wale, mul ei ole raha!“ hüüdis ta hägedalt ja katjus rõõmelt enesest eemale tõugata.

Munk fargas niisamuti tagasi.

„Jäege aga istuma, waga ijafe — ehf — —“ hüüdis Rinaldo oma püstoliga mängides.

Munk istus rahulikult ja ilma liikumata tooli peale.

Alga ka ülewaataja oli jelle wahe peal juba taltjaks tehtud.

„Kus on teie raha peitus?“ küsis Rinaldo.

„Mul ei ole miski raha!“

„Tehke jee pult lahti!“ käskis Rinaldo Lodowikot.

Ülewaataja läks näust pea walgeks pea punaseks kartuse ja wiha pärast.

Juba mõne filmapiilgu pärast oli pult lahti murtud.

„Tahate Teie priitahtlikult jeda warastud raha tagasi anda wõi ei?“ küsis Rinaldo meeste.

„Ma ei ole midagi warastanud!“

„Hea küll, jelle wale eest peate Teie iseäralikult nuheldud jaama!“ ütles Rinaldo edasi rääkides. „Õtji jeda pulti hoolega läbi ja tee kõik jahtlid lahti. Kui ja sealt midagi ei leia, siis löö jeda puruks!“

Ülewaataja wärises jeda kuuldes kõigest kehast ja tegi hirmuist nägu.

Rinaldo ei teinud jeda tähelegi panema, waid istus rahulikult ühe tooli peale, enne kui ta ufe luffu oli keeranud, kuna ta ülewaatajat terawaste filmas pidas.

Korraga kõlas wali pauk. Lodowiko oli ühe puldi wahe lahti kangutaanud. Seljamal filmapiilgul tahtis ka ülewaataja tooli pealt ülesje karata ja puldi juure jooksta.

„Jäege aga rahulikult istuma!“ hüüdis Rinaldo ja surus teda tooli peale tagasi.

„Käes ta ongi!“ hüüdis Lodowiko ja wedis fuured ras-

ked raha kotide nähtavale, mida ta laua peale pani ja seal lahti tegi.

Kulid ja hõbe raha rullid tulivad sealt nähtavale.

"Kas nüüd näete, waga isa, see raha on waeje töötegitajate ja kloostrite omadus, mida see kelm petiselt kombel omale on omandanud."

Ulewaatajal ajas juu wahtu ja kobra wiha pärast, kuna ta aga sõnagi juust ei saanud, waid arusaamata sõnu jõrises.

Seal kõlas wäljast korraka wali wilistamine.

Rinaldo kargas akna alla.

"Kurad, mis see peab tähendama?" pomises ta oma ette ja ennast Lodowiko poole pöörates, ütles ta: "Pea neid mõlemaid oma woli all; ma saan pea juin jälle tagasi olema!" nende sõnadega tormas ta sealt minema.

Lodowiko aga seadis mõlema mehe kohta omad püstolite otsad.

Rinaldo nägi wäljas mittu meest ülewaataja maja poole tormama.

"Mis ja sellest arwad, mis nad peakiwad siit tahtma?" küsis Alwonjo.

"Lapsed saawad meie jaladust wälja olema lobisenud. Waata, kuidas see naene nendega waidleb?" wastas ta.

"See küll, ootame neid siis!"

"Kes teab kas nad isbralikul kombel meile wastu tulewad!"

"Seda peame meie ära ootama!"

Nüüd kiskus naene ennast meestest lahti ja tormas Rinaldo juure.

"Oh, andke mulle jeda andeks — minu — lapsed — mina — mina — olen selle juures ilmajüüta —" kogeldas ta Rinaldo hakkas tervemalt hingama ja jäi rahulikumalt sinna tulijaid ootama. Ta mängis selle juures oma püstolitega päikeste paistel.

Umbes saja sammuga kaugusel jäi meeste tropp seisatama.

"Mis teie tahate?" küsis Rinaldo.

"Miski wastust ei tulnud.

"Noh, kui Teie mulle selle peale wastust ei anna, siis jaege siis wagu si seisma ja oodake mind! ma saan teile täna ühe rõõmulikku päewa walmistama. Olge aga see wahe aeg ühina rahul ja wagu. Üks pauk eht märgu andmine meie poolt ja minu mehed on kõik käepärast. Teie jaate minuga kõigest jüdamest rahul olema, kui teie minu sõna kuulete ja rahulised olete!"

Ilma wastust ootamata läks ta uueste ülewaataja tuppa tagasi.

"Saatus on selleks praegu väga siindlik, waimulik isa, mida Teie ka waga abti nimel jaate kiinitama ja lubama, et ma sellest warastub rahast ühe jäu koha waeste töötegijatele wälja saan jägama. Teist oia aga wiige Teie floostri ja terwitage seal kõrget abti ka minu poolt!"

"See on -- mi -- --minu raha!" kogeldas ülewaa-
taja sinise-punase näuga, wiha pärast eitades.

"Ma pean Teile piisut aadert lastma, muidu wõite Teie ehk rabandust saada, armas sõber!" ütles Rinaldo ja astus ülewaataja kõrwa, kuna ta oma jahinuga kätte tõmmas.

Uueste fargas ülewaataja maast ülesse, kuna Rinaldo teda tugewa käega maha furus.

Seljal silmapilgul karjatas ülewaataja waljusti.

Beri jooksis temal mööda selga maha. Ta langes minestusesse.

Munk aga ehmatas ennast nii väga, et ta peaaegu minestusesse pidi langema.

"See on nüüd selleks muhtluseks, waga isa, tema pettuse ja ülekohtuste tegude eest, mis ta oma töötegijate ja floostri wastu on effinud. See on selleks terge küll; aga ma arwan ja mõtlen, et Teie teda ka omaist teenistusest lahti jaate lastma, nii et see äraldigatud kõrw temale selleks tulewiffus hoiatusesks jaab olema, et ta enam nii juurt ülekohtut ei julge teha!"

Nende sõnadega wõttis ta selle äraldigatud kõrwa ja pani seda oma ette laua peale.

Siis astus tema minestanud mehe juure, pistis temale weel mõned haawad põjede ja kätte sisse, mis minestanud meest meelemõistusele äratafiwad.

"Näeb ja, kelin," ütles Rinaldo, "see on nüüd sinu palk! ja kui meie üks kord weel omas elus peafinne kofku puituma ja ja selleks ajaks oma elu weel ei ole parandanud, siis tuleb teine kõrw ja keel käfile. Nüüd aga pead ja seda filmapilt tunnistama, et ja seda raha ülekohtusel wiisil oma poole oled kistunud. Kui ja aga weel kord mulle waletada julged, siis lõikan ma juba täna tükkese sinu keelest ära!"

Huffamõistetud kurjategijal ei aitanud selleks enam muud nõu, kui tunnistas oma ülekohtut kõik üles, mispeale Lodowiko tema haawad kinni sidus.

Rinaldo wõrtis selle peale ühte oja sellest rahast ja jägas jeda nii mitmeks osaks, kui seal töötegijaid ja nende perekon-

dasi oli, millega ta siis munga ja Lodowiko jaatel wälja läks ja töötegijatele ära jägas; teist raha oli aga ta juba ennemalt munga kätte annud, et seda kloostrisje wiia. Oh jeda rõõmu, mis need waeised inimesed maitsefiwad, kui nad niipalju kuld-
tükkiid oma wiletsa hurtfikutesje wõifiwad wiia ja ka weel munga juust jeda kuulfiwad, et ülekohtune ülewaataja lahti pidi jaama lastud.

Rinaldo oli selle üle ütleмата rõõmus, et jaatus tema wastu nii helde oli olnud, et ta oma teu läbi wiletsate ja armetumatele piisutti abi oli wõinud jaata.

"Nüüd peame aga ruttama, pealik, et siit minema saame," maenitjes Lodowiko.

"See nali jaab peagi siit laiali lagunema, ja fogu Wangelas teada olema, nii et meil weel mõndagi äpardust jellega wõib ette tulla!"

Rinaldo fargas hobuse jelga, keerutas kiibarat õnnelikfude poole jumalaga jätmijeks ja kihutas sealt minema.

Rõõmu hõiskamine fajas temale järele.

Lodowikol oli selleks õigus olnud. Hädaste ei olnud weel tundigi mööda jõudnud, seal tormafiwad juba inimeste hulga Wangelost külasje, et jeda kuulda ja ja oma filmaga näha, mis nende meelest nii usfumata näitas olema.

Ülewaataja oli fanges jambfimijes, nii et ta hädaste arsti abi tarwitas, mida ta ka wiimaks jai.

Suur fisa ja fära oli selle tagajärg.

Rinaldo Rinaldini nimi oli ühe korraga kuuljaks ja faretawaks saanud.

Kuidas see uus julgustükk kloostris aruldatud jai, jeda wõib igaüks ifegi arvata.

Zmetlemine, ehmatuse ja rõõm täitis ühel hoobil waga kloostri wanemate, ifeäranis kõrge auulise abti südant, mida meie oma wiletsa julega kirjeldada ei oska. — Ehk küll abt selle raha üle rõõmus oli, mida ta Rinaldo läbi ülekohtuse ülewaataja käest tagasi oli saanud, fiiski ei mõtelnud see selle kümne tuhande tsehhini kohta ja et ülewaataja teda nii kaua aastaid oli mõistnud petta. Ja weel pealegi see alatus rõõw-
lite juures!

Kas ei wõinud see kuidagi moodi maailmaliku inimestele teatawaks jaada!

Ehk oligi see juba ilmijeks tulnud! Mõnda see ka oli. Weel jefjamal õhtul teati jeda juba Wangelos rääkida, et Benediktini munga kloostri abt rõõwli pealikust Rinaldo Rinal-

dinist wangi oli jaanud mõetud ja oma lahtilaskmiseks kümme-
tuhat tšehhini olla pidanud maksma, ja et ka abt oma pühaks
meelepahaks neile ka pattude andeksandmist ja igawest õnnis-
tust oli pidanud kuulutama. Sõegi Anselmo, Anuntsiata ja
abt armastuse jutud liikusiwad rahwa juus.

Seal jõimati, wannuti, naerdi ja koguni õnnistadigi
rööwli pealikut Rinaldo Rinaldinit kes oma wäikese jaatkon-
naga tuhat tulist jelle linnakese poole kihutas, kus meie wana
tuttaw rätsepmeister Minko elas.

Rende tee wiis neid ühest toredast lehtpuu metsast läbi.
Rinaldo kargas hobuse seljast maha, andis ratsutid oma seltsi-
mehe kätte ja läks metsa jalutama.

Dema mõlemad seltsimehed tegiwad oma pealiku eel-
märgi järele.

Umbes tunni aja pärast jõudsiwad nad metsast jälle
välja.

"Umbes poole tunni pärast jõuame meie oma meister
Minko juure," ütles Lodowiko, kui nad uueste oma hobuste
selga istusiwad.

"See on liiga wara," wastas Rinaldo. "Ma ei tahaks
enne widewikku jugugi sinna jõuda. Kes teab, ehk on minu
temp jaal juba kuuldawaks jaanud. Otsime omale metsa war-
jus ühe sündsa puhkamise koha, kus meie õhtut ära mõime
oodata."

Selleks oli koht ka peagi leitud. Nad jõudsiwad hobused
ühe puu tiwi külge ja heitsiwad pehme jamla peale pittali.

"Selle üle imetlen ma aga wäga, pealik," alustas Lodo-
wiko, "et ja neid ilusaid kuldtükke kloostrile kinkisid, mida ka
meie wäga hästi oleksime mõinud tarwitada!"

"Praegu on meil selleks küll, Lodowiko, ja kui meil
jeda puudub, siis muretseme meie endile uut," wastas Rinaldo.

"Sõn, pealik, kui meil jeda aga alati jaada saab olema.
Mina aga arwan, et see jugugi paha ei ole, kui meie omale
pijut tagawara korjaksime. See oli Mario kõigepahem wiga,
et ta ilmaasgi tagawara ei korjanud, mille läbi jägedasti tülid
ja riid tekkisiwad, kui nälg kallale rippus ja kuskiltgi poolt
midagi mõtta ei olnud. Uued sissetulekid aga lõpetasiwad
jeda tüli jedamaid."

Rinaldo ei lausunud jelle peale esmalt sõnagi, waid
näitas järele mõtlema. Wiimaks aga ütles ta rahulikult:
"Sull on õigus, meie peame jelle eest edespidi rohkem hoolt
kandma."

„Kuidas tulid ja aga selle mõtte peale, et sel kelmil nii palju raha pidi olema kofku kraabitud?“ küsis Alwonso.

„Selle waeje naeje jutu läbi!“

„Ma oleks jeda kelmil tõeste ülespoonud!“ ütles Lodowiko wahela sõnades.

„Miskpärašt jeda? ühe eht rõõwli kohta oli ta liiga alatu; kuna ta oma kelmusi jüiski järele ei saa jätma nii et ta wiimaks ometi wõllasje jaab tõmmatud!“ —

„See lugu jaab aga juurt kija ja kära tegema, nii et meil kuskil pool enam elu ei saa olema?“

„Muidugi teada, mida ma ka teijeti ei tahtnudki, et endid kuulsaks ja kardetawaks teha, armas Lodowiko. Nende taela peale tulemist ma ei kardagi. Kes peats meid jüis mägestikku julgema taga ajama tulla, kus neid meie kuulid iga puu ja kaljurahnu tagant wõiwad trehwata, ilma, et nad meid näekšiwad. Ei, ei, jeda ei saa nad nii kergeste mitte tegema.

Tuli wäike wahelaeg.

„Üks asi paneb mind kõigeenam aga imetlema,“ ütles Alwonso, „et ja oma jeltšimehi nii hooletumalt uskušid lahku minna, kuna nende hulgas ometegi mäsju ja äraandmise waim walitšeb!“

Rinaldo naeris.

Siis läks ta tõšijeks, ütles: „Waata, minu armas Alwonso, jee asi on üsna lihtne, jęšt kui ma nende hulka oleks jäänud ja jeda lugu järele uurima hakkanud, jüis olekšiwad nad jeda kōik waleks ajanud ja ma ei oleks neile miskidki wõinud parata, nii et jee lugu edespidi weel alwemaks oleks läinud. Müid aga, kus ma nende juures ei ole, jaawad nad kindlaste jellesje lõšju langema, mida ma nende jäuts olen walmis jeadnud.

Winko juure minemist meie riiete pärašt, olekšite ka teie wõinud korda jaata, jee on jellesks üsna kōrwaldane asi!“

Wõlemad jeltšimehed imetlešiwad oma pealiku terawa meele üle kangešte ja Lodowiko pomijes: „Pealik, jina oled miski juurema asja tarwis maailma jündinud! Ma imetlešin jind juba jinu Koreo naljas, kuna eilne ja tänane tegu jind minu filmas hoopis kōrgeks tõštab.“

„Lodowiko, ma tahan julle weel midagi ütelda. Sa ei ole mitte jee, kes ja praegu näitad olema. Enne kui ja rõõwliks said, elajid ja küll wišt hoopis teišt elu!“ ütles Rinaldo tõšijelt.

Lodowiko läks näušt kahwatumaks.

Rinaldo märkas jeda muudatusi, mis tema sõnad jellega Lodowiko kohta olivad avaldanud, jelle pärast ütles ta oja-wõtlikult: „Anna mulle jeda andeks, kui ma jellega sinu kurwa südant olen kurvastanud,“ ütles ta erutatud mehele sõbralikult kätt andes.

„Pealiti,“ pomises Lodowiko, „Sina oled ühte saladust minus liigutanud, mida ma nõuks olin võtnud omaga ühes hauda kanda. Ütle mulle jeda, kas ja kuidagi moodi tunned, kas mõne kogemata juhtumise läbi ehk —?“

„Ei minu armas Lodowiko, mitte midagi ei tea ma jellest, vastas Rinaldo. „Ja ma annan sulle jelle peale oma sõna, et ma jeda kõigest südamest nüüd kahjatsen, et ma oma arvamist sulle olen avaldanud.“

„Ja, ja, jee ei või mitte olla, et ta jeda teab,“ pomises Lodowiko oma ette mõeldes.

Rinaldo ei pööranud filmigi temast enam teisale.

Korraga istus Lodowiko uueste pealiku kõrva maha, mõttis tema käest kinni ja ütles: „Pealiti, jee vapustas minu südant väga, et ja oma mõtetega minu saladust puututajid. Sa oled jeda väga hästi trehvanud, jett et ma omas noores põlves ütle mata õnneliku ja head elu elasin. Ma olin kõrgeste haritud, rikas ja jain kõikest armustatud. Seal rõõwis aga üks ainumas tund kogu jeda head eluõnne, rõõwis minul minu hinge rahu ja kogu edespidi eluõnne. Mind peetasse praegu furnuks. Ma olen üks elaw furnu ja tahan jelleks ka jääda, nii kauaks kui ma usside jõudaks jaan. Praegune filmapilt on mind aga nii väga ülesse ärritanud, et ma ennam iga filmapilt mõtlen nõdrameelelijeks jäewad, kui ma jelleks miski nõu ega ojawõtmist ei leiaks. Muul ei ole jelle üle weel miski otjust tehtud ja jee on kõige hirmsam lugu. Ma ei ole weel ise omagagi walmis, kas ma oma saladust pean kellegile avaldama, ehk ei, lõigepealt ja ainult sulle, ehk ei, kuna minu mõistus ja süda mulle ütleb, et üksnes sina jee mees võtksid olla, kellele ma oma saladust võiksin ilmutada, ja kelle käest ma jelleks nõu ja tuetust jaaksin. Ma palun, luba mulle jelleks weel mõned päewad mõtlemise aega. Need saawad küll hirmsad piina tunnid ja päewad olema; aga need peawad mööda jaadetud ja arawõidetud saama!“ —

„Armas Lodowiko, jelle peale võid ja julge ja kindel olla, et ma sinu õnnetuselt kõige suurema ojawõtmisega oja võtan. Jee ja tallita täieste oma südametundmuse järele. Ma ei saa jeda sinu käest sugugi nõudma, et ja mulle oma

jaladust peaksid ilmutama, aga selle peale võid ja niijama kindel olla, et minu jüda ja käsi sind walmis jaab olema aitama, kui selleks tarwis on, et ühte alatumat kelmistükki faristada!"

"Pea, pealik, enam kui mõni juur kelmustükk! jee on tükk, mida wana pörgu madu ise on wälja audunud, mis kui ujs minu jüdant piinab ja hinge närib, nii et jeda enam dieti ei wõi kätte makstagi. Ha, kuidas minu jüda selle kättemaksmise järele jänutab! Oh Rinaldo, kui meil jeda aga wõimalik oleks kättemaksta, ma pistaks selle eest kõige juurema rõõmuga oma pea timuka kirwe alla!" —

"See oleks selleks väga kurb lõpp, minu sõber. See mõte ei jaaks mind jugugi rõõmustama. Ka minul on üks kindel eesmärk, mida ma kätte püüan jaada, ja kui jee mulle kuidagi moodi korda jaab minema, siis rõõmustan ma ennast selle kättemaksmise üle ja jaan õnnelikuks, kui jee weel wähegi wõimalik on, jest sina oled ju minu jaladuslist jündimise põhjust kuulnud!"

"Ma mõistan sind!" pomises Lodowiko.

"Ja kas ei ole minu eesmärk täis jaladuslist kolemust? Kas on minu wanematel sellest jüüd, et ma awalikult nende lapseks ei wõinud jaada tunnistud, wõi on ehk jälle ühe kolmandama käsi selleks tegew, et mind risust oma teelt kõrwale jaata? Igatahes on minu ülesje anne, jeda jaladuse sõlme lahti arutada, palju keerulisem ja raskem, jest et mul wähje, ehk peaaegu mitte miski põhjust selleks käes ei ole!" —

Rinaldo oli jeda härda ja häleda meelega jutustanud. Ta tuetas pead käe najale ja jilmitjes tardunud jilmadega oma ette maha, ilma et sõnagi oleks lausunud. Lodowiko oli niijamajugusesse olikusje langenud.

Misjugused tundmused pidiwad küll nende kahe rõõwli jüdametes pejitama, misjugused jaladused warjajiwad küll nende minewikku ja kuldset lapsepõlwe! ? —

"Pealik, sina tõutad mind siis, kui ma oma otsujele jaan jõudma, kannatlikult pealt kuulata, jenni aga meie tänast jutustamist oma teada pidada!"

"Sa kardad ehk, et Alwonjo jeda wälja jaab lobisema," ütles Rinaldo wahese rääkides. "Seda wõin ma sulle kindlaste tunnistada, et ta selle üle juud jaab pidama."

"Ja kui ma ka teie jutu pealt peaksin olema kuulnud, siis on jee selleks niijama hea, kui ei oleks ma jeda mitte kuulnud."

Mõlemad mehed andjivad üheteisele kätt ja hakkajivad jelle peale peagi uueste edasi sõitma.

Hädaste mõijivad nad aga wälja maanteele olemas jõudnud, kui üks mehefene, jealt lähedalt, kus rõõwliid laagris oliwad olnud, ennaft ettemaatlikult üheft wäikefeti mõfandikust illesje ajas ja niijama ettemaatlikult metjast wälja puges.

Ta nägi kolme ratsutajat weel kaugelt, ees sõitwad. Tema nägu muutis wõidu hirmutamisele. Ta tõstis ähwardades kätt ja hüüdis oma ette pomisehes: „Dota aga, wõllaroog, küll ma find nüüid ometegi ükskord kätte jaan. Ja, ja, kättemaksmine on magus, ja rõõwlinägu! Mina tahan ja jaan jeda julle nüüid kõik kättemaksma! Ah, ah, haa, sõitke aga nüüid peale, küll meie homne teist juttu jaame ajama!”

Seal kihutajiwad ratsanikud oma hobuseid kiiremale sõidule.

„Ah, ah, haa, tõtake nüüid, aga tõtake, et teie rutem oma hukatusjele jõuaksite?” naeris mees uueste, kuna ta oma jammuijid kiirendas.

Meie tuttauw rätsepmeister Minko ei olnud mitte wähe oma wana teise poolega imestud, kui nad korraga auustatud herrat, kelle eest nad igapäew, jah, peaaegu iga tund Zumalat oliwad palunud, et ta mitte koleda Abritji mägede rõõwliite kätte ei pidanud langema, oma tuppä nägiwad astuma.

Lodowiko oli omad riided ja sõjariistad enne linna jõudmist jadula taskusse toppinud ja astus nendejama riietega, millega ta rätsepa juureft oli lahkunud, jälle nende tuppä. Mõlemad oliwad jelle jällenägemise üle ütlemata rõõmjad, milleft Lodowiko aru ei wõinud saada, kumb nendest rõõmjam oli, kas Minko wõi tema naene.

Kui Lodowiko neile oma riiete tellimist awaldas, muutis nende rõõm jelle üle kõigejuuremaks imetlemiseks.

„Kuuskimmend ülikonda, heaft riidest ja puhast töö!” hüüdis meister kahte kätt üle pea kofku liiijes. „Keda tahate teie siis nende riiete jisse kõik mahutada? jelleks lähed juba terve rügement soldatiji tarwis!”

Teil wõib jelleks üsna õigus olla,“ naeris Lodowiko, „mille tõttu ma Teid rügementi rätsepaks nimetan!” „Rü — rü — rügementi rätsepaks, emand, kas ja jeda ei kuule? Minko, funinglik rügementi rätsep —”

„Et — et — wait, wait, küll meie jellest päraft lähemalt kõneleme! nüüid jäeb jee weel aga üheks juureks jaladujeks!” ütles Lodowiko õnneliku rätsepat teelates.

„Kas ja oma loba juud jällegi ei mõista talitjeda Winko," ütles naene noomivalt. „Müüd ära lobise niipalju, waid anna armulise herrale jelle peale wastust, kas ja jeda juurt töö tellimist ka wõid wastu wõtta."

Tarwilist raha tahan ma Teile jelleks filmapilt wälja maksta," ütles Lodowiko sinna wahetele rääkides. „Ja kui meie Teie tööga rahul saame olema, siis saame meie Teid peagi jelle auu nimesse töstma, mida Teie nii wäga näitate ihaldama."

„Püha taewas! kuuskümmend ütikonda ja — ja — jeda kõik pean ma ainu üksi walmis tegema!" hädades kuulus fikusõitja.

„Arge jellega nii wäga rutakegi, aga siiski — mida warem, jeda parem!" ütles Lodowiko ja luges rätsepale kaksjada kuld rebast laua peale.

Mõlemade filmad hakkasiwad jeda kuldraha hunikut nähes üsna hülgama, kuna naene mehekehele jalaja külge wastu tõukas, mida filme pilgutamine tagant aitas.

„Noh, minu armas meister Winko, kuidas on jellega siis lugu?" tordas Lodowiko uueste oma küsimist.

„Auulik herra, ma wõtan jelle töö kõigejuurema tänuga wastu, kui weel ifegi jõumaks ja joomaks aega üle ei peaks jääma!" wastas rätsep.

„Hea küll! millal wõime meie siis nende riiete järele tulla?"

Rätsep näitas jelle üle juurt aru hakkama pidama, kuna tema käre emand jellega kohe walmis oli

„Neljä nädala pärast, auulik herra, siis on kõik walmis!" hüüdis ta kärmeste.

„Oh taewake, naene, minu küünarpuu nimel, see ei ole võimalik!" hüüdis rätsep kahe käega pead kraatsides.

„Gesli nägu, muidugi on see võimalik. Kui auulik herra jeda käsib, siis peab see ka tehtud saama. Sina üksi ei jaa jellega ju muidugi mitte walmis, meie peame jelleks abi juurde wõtma."

„Tehke jeda aga hästi ettewaatlikult, auulik meister," ütles Lodowiko jällegi wahetele rääkides, „walitus tahab jeda esialgul weel jalajas hoida!"

„Küll meie jelle eest saame hoolt kandma, auulik herra," ütles naene, „ja jellega on siis meie kaup walmis."

„Püha taewas — kuuskümmend — nelja nädala sees!" ohkas Winko jügarwalt.

„Teid usaldades, ilus emand!“ ütles Kodowiko, rätsepa naesele
fõrwa sisse sõistades: „Ma ei ole mitte üksi siia tulnud, waid oma
fõrge herra saatjana!“

"Teie jäate jelleks võks muidugi meie mõraks?" ütles noor emand ennast Lodowiko poole pöörates, ilma et ta hädalejat meest tähelegi oleks teinud panema.

"Teid usaldades, ilus emand," ütles Lodowiko rätsepa naesele kõrva sisse sosistades: "Ma ei ole mitte üksi siia tulnud, vaid oma kõrge herra saatjana, jellepärast ei või ma jeda sugugi mitte teada, kas ta mulle jelleks luba saab andma, et teie juure võtaks mõin jäeda."

"Teie — Teie — ühe kõrge herra teener?" küsis rätsepa emand imetledes.

"Et — ft — üks väga suur ja kõrge herra. Nüüd ärge küsige ega pärige jelle üle enam, millest ükski inimene midagi teada saada ei tohi," vastas Lodowiko karmilt, kuna ta põnevad waadeti rätsepa peale wistas.

"See ei kuule jellest jeda kõigewähemadki, sest et ta oma riiete rehmungi kallal kangeste ametis on," ütles naene pool sosistades.

Rätsep istus ka tõega afna peal ja jurus oma hõbgawa palet wastu afna ruutu ning silmitses järele mõeldes wälja uulitsale.

Lodowiko wõttis noore naise ümbert kinni sosistas temale mõningased sõnad kõrwa sisse ja jurus siis palawa muju tema hõbgawa pale peale.

"Nüüd olen ma jellega otia peale jaanud!" hüüdis korraga rätsep ja kargas afna pealt maha.

"Sa mina olen jellega juba ammugi walmis!" vastas naene, lähtu oma mehe poole astudes, kuna Lodowiko usse lähedale seisma jäi.

"Kus on siis see auulik herra?" küsis rätsep.

"Ta läks juba ammugi siit ära! Sa olid ju nii waga mõtetes, et ja enam ei näita kuulma ega nägemagi."

"Ja, ja, see on mulle peamurdmist küll teinud! aga nii see lähed, nõnda see ka peab minema!"

"Muidugi peab see nii ja nõnda minema!" vastas naene.

"So, mõi tead siis ka jina juba jeda? see võib ju waga hästi võimalik olla, sest et ja üks tark ja mõistlik naene oled!"

"Peaegu niijama tark kui sinagi!" naeris naene ennast ümberpöörates.

Lodowiko oli jellest märguandmiste märku jaanud, nii et ta wait ja sõnalausumata ussest wälja läks.

Selle wahel peal olivad Rinaldo ja Alwono vastas

olewa wõerastemajasje läinud. Nad tellisjwad ühe pisukese tua oma jäulks, kus nad Lodowiko tagajäitulemist ootajiwad.

Alla wõeraste tuppä oli hull wõeraid kogunud, kus nad klaasi weini ehk õlle klaaside juures päewast uudistest juttu puhujiwad.

Korräga astus üks juur mees tuppä, kes uudist tõi, mis kõi käärima ajas.

Ta jutustas Mangolos jündinud lugu.

Kuna mehed mitmet moodi jeda asja katujiwad jeletada ja arutada, astus korräga üks wäike mees uksest jisse.

Ta wõttis ühe lähedal olewa laua ääres aset ja palus omale klaas weini anda.

Wõeraste jutt wälts faunis fauaks nii et wäike wõeras mees jeda kõi kuulda ja teada wõis jaada, mis asjast nad jeal rääkijiwad. Rahulik ja uhke naeratamine lehwitas tema huuletel, kuna ta aga jõnagi ei lausunud.

Kui peremes temast korraks mööda tahtis minna, andis ta temale märki ja küsis, kus rätsepmeister Winko pidi elama.

"Siin wastas, teise korra peal!" jai ta wastuseks. "Kas Teie ka üks rätsep olete?"

"Jah!" wastas wäike mees. "Aga, kas wõite mulle ka jeda öölda, kus hürjermeister elab?"

"Tahate Teie temaga kokku jaada?" küsis peremees.

"Jeda küll"

"Tema on jeal laua ääres, wõeraste hulkas, Aga nüüd ei ole temaga mitte rääkida, jeda peate Teie küll homjeks jätma."

Weike mees naeratas ja ütles jüs: "Ütelge mulle aga üksnes jeda, misjagune on nende seast jee kõrgeste auustatud hürjermeister?"

"See on kõrgeste arusaadaw — jee kõige juurem, musta habemega mees, ülewal laua otjas!" ütles peremees. "Peana jeda temale üttema, et Teie temaga rääkida joowite?"

"Ei, ei, jeda ei ole tarwis, ma tänan Teid! ma tahan jelleks ije parajat aega oodata!" ütles wäike mees kääga tagasi tõrjudes, kuna ta weel ühe klaasi weini tellis. Meeste jutt kestis weel fauaks, nii et wäike mees juba kannatumaks hakkas jaama. Kaks korda oli ta juba tooli pealt ülesje tõusnud, et laua ääre minna, kus wõerad istujiwad; ta mõtles jeda aga jiski paremaks, et weel oodata, milleks ta uueste istet wõttis.

Korraga aga tõusis tähendatud herra tooli pealt ülesse ja läks väitejelt mehest mööda, et ukse juure jõuda.

Seda oli väite mees aga just ootanudki. Ta läks temale jalamaid järele.

Hädaste olivad mõlemad uksest välja läinud, kui jee uueste lahti läks, millest Rinaldo ja Dobowiko jisse astusivad.

Wõrastemaja peremees teretas neid auupakkisult ja palus laua ääres aset võtta, kus weel kõik teised mõrad koos istusivad,

Rinaldo ütles enese ühe kaubareisiija olema, mis peale nende wana jutt endise ladudusega edasi wuras.

"Ma pean ütleva, et ma heameelega jeda rõõwli pealikut näha tahaksin jaada. Selle järele, mis ma temast Koreos ja Mangolos olen kuulnud, peab ta üks tubli ja wiisakas mees olema, kellel sugugi himu ei pea olema inimesi tappa. Mõned tuhanded tukatid peaks jelle juures küll ohwerdama, aga mis jellest siis nii juurt lugu," alustas Rinaldo juttu.

"Teie olite Mangolos?" küjiti nüüd hägebalt.

"Ja muidugi, sest meie tuleme otse sealt."

"Siis võite Teie jelle üle küll lähemalt —"

"Jutustada, mis seal jündis? — Rõigejuurema rõõmuga!" ütles Rinaldo kõhku wahela rääkides, mis peale ta oma lugu abti ja ülewaatajaga neile jutustas. Selle üle sai nüüd paljugi naerdud, sest kaubareisiija jutustas jeda lugu ühe niisuguse elawuse ja ojawõtmisega, kui oleks ta ise seal juures ja jellest oja wõtnud!

Praegu oli Rinaldo ühe juure naljatamisega oma juttu lõpetanud, mis üle kõik waljuste naerma plahwatasivad, kui pürjermeister jälle uueste uksest jisse astus.

"Kohtunif Geronio, ma palun Teid pisut välja tulla!" hüüdis ta ukse kõrwa seisma jäedes.

Rutjutaw, kes teiste hulgas laua ääres istus, kargas tooli pealt ülesse ja läks kangeste ülesse ärritatud bürjermeisteri juure.

See jofistas temale mõned sõnad kõrwa jisse ja hüüdis siis waljuste: "Aga ruttu!" ja tormas jelle peale uueste uksest välja.

Kohtunif Geronio aga seisis mõni filmapiilk kui kiwist ukse juures. Siis aga astus ta kõhku laua ääre, tühjendas oma klaasi tühjaks ja hüüdis: "Mina pean siit ära minema!"

"Mis on?" hüüdsivad mitmed healed.

"Et — ft — ma ei tohi jellest sõnagi lausuda," jofistas

kohtunik — „olge wait ja pidage juud. — Rööwli pealik Rinaldo on linnas!“ nende sõnadega tormas ta sealt minema.

Kui elektri lõhk mõedus jee kogu seltskonda.

Mehed olivad furnu karwalijeks kahwatanud ja wahtijiwad kookunult üheteise otja. Zjegi Rinaldo kohmetas selle üle pijut. Wõeraste kohmetanud ja tottrad näud aga tegiwad temale nii juurt nalja, et ta korraga walju healega naerma plahwatas.

Kõik filmitsejiwad imetledes mõera otja.

„Aga minu herrad, nii rumalaks ei pea ma Rinaldot mitte, et ta nende kahe kelmistüki järele siin ennast jaoks peelitama. See saab wiist küll mõni uus wigur ühe naljategija poolt olema!“

Wõerad hakkasiwad jeda kuuldes hoopis fergemalt hingama, kuna nende jutt aga enam edasi ei pääsinud ja nendest ka keegi uksest wälja ei julgenud minna.

Rinaldo andis Lodowikole märku, nii et see sealt jedamaid ära kadus, et hobusid jalaja sadulasje panna ja ära sõiduks walmis hoida.

Peremees jaatis teenert jeda lugu järele waatama, kes sinna aga enam tagasi ei tulnud.

Wiimaks tuli ta ometegi tagasi ja hüüdis: „Nad tulewad! rööwel peab rätsepa Minko juures peitus olema!“

„Minko juures?“ hüüdsiwad kõik kui ühest suust ja sammusiwad ukse poole.

Teised läksiwad järele.

Lodowiko ootas juba Rinaldo peale.

See filmas teda koke uulitsal nägema, kus ta tema juure astus.

„Meid on äraantud,“ sõjistas Lodowiko, „kogu seltskond tormab praegu waeje rätsepa korterisje.“

„Kutsu Alwonjot siia ja siis wiige hobused wälja nultsajale!“ ütles Rinaldo ja läks ise teiste järele rätsepa korterisje, kuhu praegu politsei soldatid mitme teise mehega läksiwad, kellel juured nõbri puntrad käes olivad.

Kuna nad uft lahti hakkasiwad tegema, kogus uulits inimesi täis, sest jee teadus oli kui kulutuli linnas laiali lagunenud, et kuulus rööwli pealik Rinaldo seal pidi olema.

Ometegi jaadi wiimaks uks lahti. Soldatid tungiwiwad bürjermeisteri ja kohtuniku jaatusel tuppä.

Peagi kostis tuast wali kisa ja käre. Aten jai lahti kikutud, kust ühe naisterahwa nagu nähtawale tuli. See oli

Rööwlipealik Rinaldo Rinaldini

ilmub annete wiisi iga laupäewal. See on üks neist kõige-põnewamatest ja juurematest roomanidest, mis iialeski on ilmunud; et igaühel jeda kergeste mõimalik oleks kätte jaada, oleme meie hinna aga

— 12 kop. —

ande peale seadnud. Suwitawaid ettekuulutusi ei arwa meie selleks jügugi waja olema.

Kes nüüd kohe tellib ja ostab, see saab esimiseft numbrist peale, pärast enam üffikuid numbrid ei saa osta. Selles mitme feelses, praeguses ilmuwas romaanis tulewad wäga tähtjad loud ette, mida meie hoolega palume tähele panna. See romaan ilmub paljudes annetes ja on esimine sellejarmane piltidega romaan Eesti keeles. Kes 1 rubla jisse maksab, saab 10 annet selle eest järgi mõõda ja kes postiga 1 rbl. 20 kop. rahas ehk postmarkides jisse jaadab, saab 10 annet järgi mõõda ilma iseäralise posti kuludeta koju kätte jaadetud 11 numbriga on ise ärawiijatel jälle 1 rbl. ja postiga koju kätte jaadetud tellijatel 120 kop. 10 järgmise ande eest jisse maksta. Kes soowib, võib ka 20 ande eest ette maksta ehk raha jisse jaata. — Järgnew romaan on jaada:

M. Kuusiku raamatukaupluses, Harju uulitsas nr. 46 Tallinnas.

Wene keeles:

Г-ну М. Кузикъ. Книжный магазинъ, Новая улица № 46 г. Ревель.

Palun tellinnistega rutata, et anded kohe ära wõiwad jaada jaadetud.